

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie E. J.
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 maja 2022 r.,
na skutek wniosku E. J. z dnia 2 stycznia 2022 r.
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,

odrzuca wniosek.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni E. J. wystąpiła do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu pod sygn. X GCO 127/20 innemu sądowi równorzędnemu spoza obszaru apelacji wrocławskiej.

Zgodnie z art. 44¹ KPC sąd właściwy do rozpoznania sprawy może wystąpić do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu, jeśli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości, w szczególności względ na społeczne postrzeganie sądu jako organu bezstronnego (§ 1). O przekazanie sprawy może wystąpić sąd właściwy (§ 2). Z powyższego przepisu jednoznacznie wynika, że podmiotem uprawnionym do wystąpienia do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy sądowi równorzędnemu jest wyłącznie sąd, przed którym toczy się postępowanie, przy czym musi to nastąpić we właściwej formie jurysdykcyjnej (por. postanowienie SN z dnia 1 marca 2021 r., I CO 21/21). Oznacza to, że uprawnienie do złożenia przedmiotowego wniosku nie przysługuje stronie (por. postanowienia Sąd Najwyższy z dnia 10 stycznia 2020 r.,

I CO 101/19, niepubl., z dnia 13 maja 2020 r., V CO 84/20, niepubl., z dnia 24 lutego 2021 r., IV CO 11/21, niepubl.) Sąd Najwyższy w tym zakresie nie ma uprawnienia do działania z urzędu. W sprawie wniosek został złożony przez podmiot pozbawiony legitymacji czynnej do inicjowania czynności Sądu Najwyższego, o których mowa w art. 44¹ § 1 KPC. Tym samym podlegał on odrzuceniu jako niedopuszczalny.

Ponadto, w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności intelektualnej także przez rzeczników patentowych (art. 87¹ § 1 KPC). Wniosek został sporządzony bez zachowania tego wymogu, co skutkowałoby jego zwrotem bez wzywania do usunięcia braków (art. 130 § 5 KPC), gdyby nie to, że jest on – z przyczyn wyżej podniesionych - niedopuszczalny, co uzasadniało jego odrzucenie (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2021 r., II CZ 5/21, niepubl. i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 sierpnia 2021 r. IV CO 156/21 niepubl.).

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.

[as]